

[Fraenkel.]  
i den Anledning opstaar. Mig forekommer det ganske taabeligt at kunne tænke sig dette, det forekommer mig at være en ren Fornægtelse af den menneskelige Natur og af disse Institutioners særlige og hinanden saa modsatte Karakter.

Og med Hensyn til det Tilfælde, hvor det gjaldt noget saa ophøjet som den danske Nationalbank, vil jeg dog virkelig gøre opmærksom paa, at Pengenes Natur er jo international, de flyder over hele Verden og flyder med stor Lethed over hele Verden, Millioner kan man med et Pennestrøg sende baade til den ene og den anden Kant af Jorden. Og vil man sige: Ja, Gud, men et saa højt stillet Institut som Nationalbanken vil dog vide at holde alt sligt udenfor Konflikt med de Interesser, der her kan være Tale om, saa lad mig dog bare pege paa Nationalbankens Forbindelse med Landmandsbanken, lad mig dog minde om, at den sad midt oppe i det sammen med Landmandsbanken, at den maatte tage Skam og Skade i denne Forbindelse, og at dog intet som helst i Verden garanterer for, at ikke denne eller et hvilket som helst andet Pengeinstitut kommer op i ganske lignende Forhold i Dag eller i Morgen. Og saa staar jo Udenrigsministeriet paa ingen Maade uden Erfaring i Spørgsmaalet om saadanne Interessekonflikters Mulighed. Alene det burde dog, synes jeg, have gjort det utænkeligt, at man kunde rejse dette Spørgsmaal.

For mig staar det som stridende mod selve Tingenes Natur, at Embedsmænd i et Udenrigsministerium kan gøre Tjeneste i et privat Erhvervsselskab eller i privatøkonomiske Foretagender i det hele taget. Man kan jo ogsaa se, hvorledes Forholdet er i hele den øvrige civiliserede Verden! Vi har spurgt forskellige Steder, hvorledes Ordningen er. Den tyske Lovbog har vi haft liggende for os, og vi har set, at det staar bombefast, det er umuligt at komme udenom denne Paragraf, i hvilken det absolut, uden Undtagelse, hævdes, at en Embedsmand i Udenrigsministeriet ikke kan være lønnet af et privat Selskab. Og vi har mundtlig faaet akkurat det samme Svar fra andre Landes Regeringer — den engelske, den franske —, til hvilke vi har henvendt os.

Ogsaa dette synes jeg maatte have paa budt, at man havde holdt sig en lille Smule beskedent tilbage og ikke trykket og maset denne Sag frem, navnlig da den højtærede Udenrigsminister dog lige saa godt som jeg ved, at der i Udvalget neppe er et eneste Menneske, der ser anderledes paa det end jeg. De siger det ikke alle sammen, nogle hører jo

til den højtærede Ministers Parti, og det gør Stillingen uhyre pinlig for de Herrer, det skal jeg indrømme, og jeg skal saamænd ikke trække dem frem her til offentlig Beskuelse, men det er min Opfattelse, at Udvalget som saadant er fuldstændig klar over dette Forhold.

Naar det er givet — jeg gider for øvrigt ikke beskæftige mig eller Tinget mere med denne Sag, jeg synes, den ligger saa klar og saa tydelig, at der ikke er Grund til det —, er der jo kun det tilbage: at give Lovforslaget det Ønske med paa Vejen til det andet Ting, at dette Ting dog vil mindes og slaa efter, hvad det tidligere selv har udtalt, at det i bestemte Udtryk har erklæret sig solidarisk med Folketinget i det Standpunkt, det har indtaget overfor dette Spørgsmaal, og saa give Administrationen en Belæring.

Naturligvis kan Administrationen luske sig frem gennem mange Snigveje og mange Smuthuller, og naturligvis kan en Minister, der har den tilstrækkelige Paagaahenhed, blive ved og blive ved at trykke og mase med Udvalget som Helhed og med hvert enkelt Medlem — og jeg indrømmer, at den højtærede Minister paa det Omraade, men ogsaa kun paa det, er fremragende —, alt saadant kan jo ske, men der kommer alligevel en Dag, saaledes som den er kommet her, hvor Rigsdagen maa klare med sig selv, om den i en af de alvorligste Sager, der kan foreligge, vil lade sig rende over Ende af en Administration eller en Minister, eller om den ikke vil det.

**Formanden:** Det ærede Medlem har gentagne Gange brugt Udtrykket: luske en Sag igennem; jeg synes ikke, det er en passende Betegnelse.

**Niels Petersen:** Jeg vil udtale min Tilfredshed med, at der i Udvalget er blevet opnaaet fuldstændig Enighed med Hensyn til § 1, altsaa Bevarelsen af Posten som Raadgiver i Folketet som en fast Institution. Jeg kan henholde mig til mine Udtalelser tidligere herom og skal ikke fordybe mig videre heri, men blot fremhæve, at det efter min Mening har sin overordentlig store Betydning, at der i Ministeriet findes en folkeretskyndig, helst en eminent folkeretskyndig, der har Pligt til og Lejlighed til at følge en Sag lige fra første Færd, og som naturligvis ogsaa skal gribe ind paa det Tidspunkt, da Afgørelsen skal træffes. Han vil være ganske anderledes udrustet hertil end den folkeretskyndige, man ellers skulde tilkalde udefra, og som først kommer til i det Øjeblik, hvor Situationen kan være kritisk,